EPISCOPIA ROMÂNĂ UNITĂ CU ROMA,

GRECO-CATOLICĂ, DE ORADEA

Str. Ep. Mihai Pavel 6, 410210 – Oradea, Jud. Bihor, ROMÂNIA

Tel: +40/259.436.492; +40/359.410.844; +40/359.410.845

Fax: +40/259.430.509 Web: http://www.egco.ro

Email: biroupresa@egco.ro

Biroul de presă Nr. 22/30.05.2019

COMUNICAT

Credincioșii Eparhiei de Oradea, „merg împreună cu Papa Francisc" la Blaj

Peste 4600 de pelerini greco-catolici din Eparhia de Oradea vor ajunge pe 2 iunie a.c. la Blaj, pentru a participa la Sfânta Liturghie solemnă, cu Papa Francisc, pe Câmpia Libertății, în cadrul căreia Suveranul Pontif îi va beatifica pe slujitorii lui Dumnezeu: Valeriu Traian Frențiu, Vasile Aftenie, Ioan Suciu, Tit Liviu Chinezu, Ioan Bălan, Alexandru Rusu și Iuliu Hossu, episcopi greco-catolici morți pentru credință în timpul prigoanei comuniste.

Printre pelerini, se află 160 de preoți greco-catolici din țară și străinătate, care vor concelebra la Liturghia cu Sfântul Părinte, și peste 1000 de tineri, elevi ai Liceului Greco-Catolic „Iuliu Maniu" şi ai Liceului „Don Orione", care doresc să-l întâlnească pe mult iubitul Papă.

De asemenea, din Oradea, vor fi prezenți la Blaj, peste 60 de voluntari, care vor contribui la buna desfășurare a evenimentului și preoți delegați special pentru serviciul liturgic al ceremoniei. Toți acești pelerini vor fi însoțiți la Blaj de păstorul lor, PSS Virgil Bercea, episcop greco-catolic de Oradea.

Totodată, la invitația Episcopiei Greco-Catolice de Oradea, vor participa la Blaj mai multe oficialităţi județene locale, județene și centrale.

Episcopia Greco-Catolică a pregătit pentru fiecare pelerin o șapcă galbenă personalizată, iar pentru cler veșminte preoțești/arhierești croite special pentru acest eveniment. De asemenea, Potirul și Evanghelia PSS Valeriu Traian Frențiu —datând din 1938, care s-au aflat în expoziția dedicată Ierarhului din Cripta Catedralei „Sf. Nicolae" din Oradea — și pe 2 iunie a.c. vor fi folosite la celebrarea euharistică oficiată de Papa Francisc.

Pelerinii orădeni se vor deplasa cu două trenuri speciale care vor călători pe ruta Oradea-Blaj (dus-întors), care pleacă duminică, 2 iunie a.c., în jurul orei 01.00 din Gara Centrală a orașului. De asemenea, preoții parohi au mobilizat grupul de credincioșii înscriși în parohii, care vor călători la Blaj cu microbuse și autocare. Acestea vor porni din fiecare locație încă de la primele ore ale zilei de duminică, pentru a sosi în „Mica Romă" înainte de ora 7.00.

Accesul pe câmpia Libertății se va face be baza biletului nominal si a cărții de identitate!

Potrivit organizatorilor vizitei Papei Francisc la Blaj, la intrarea în oraș pelerinii cu mașinile personale, microbusele și autocarele vor respecta instrucțiunile de acces, care apar pe pagina web dedicată evenimentului «https://papafrancisclablaj.ro/» unde apar toate celelalte informații pe care fiecare pelerin este bine să le aibă la cunoștință!

Fiind acreditat la acest eveniment, Biroul de Presă EGCO va publica pe parcursul călătoriei apostolice a Sanctității Sale în România, toate știrile oficiale ale vizitei, la secțiunea media „Papa Francisc în România", a site-ului Episcopiei Greco-Catolice de Oradea, «www.egco.ro». *Să mergem împreună!*

Biroul de Presă EGCO

Sfânta Evanghelie și Potirul PS Valeriu Traian Frențiu, pe 2 iunie 2019, la Sfânta Liturghie de la Blaj

Valeriu Traian Frențiu din mila lui Dumnezeu și grația Sfântului Scaun Apostolic al Romei, arhiespiscop, asistent al tronului pontificiu, episcop român unit de Oradea Mare, cu prilejul împlinirii a 25 de ani de episcopat, a consacrat 25 de lăcașuri sfinte de rugăciune, noi sau renovate, pe întreg cuprinsul Eparhiei de Oradea.[1]

Capitlul Catedral din Oradea i-a oferit, cu prilejul acestui jubileu, o evanghelie cu ferecătura din argint și pietre semiprețioase pe care sunt înscrise cuvintele:

Zelosului Părinte în ale Domnului
Dr. Valeriu Traian Frențiu
cu ocazia jubileului de XXV ani de episcopat
Capitlul Catedral
XIV ianuarie MCMXXXVIII (1938)

Realizată cu o aleasă măiestrie, ferecătura evangheliei are în centru Crucea încadrată în colțuri de cei patru evangheliști.

Clerul Diecezan, cu același prilej, i-a oferit Înaltului Ierarh un potir din argint și pietre prețioase (rubine, safire, lapislazuli) având reprezentat pe un fond de email albastru cei patru evangheliști. Pe piciorul potirului este scris:

Iubitului Arhipăstor
Clerul Diecezan
Cu ocazia jubileului de XXV de ani de episcopat
XIV ianuarie MCMXXXVIII (1938)

Obiectele litugice, salvate printr-o minune de o credincioasă de la confiscarea bunurilor Bisericii greco-catolice din 1948 și păstrate de aceasta cu sfințenie, au fost dăruite actualului episcop de Oradea, dr. Virgil Bercea.

Pe 2 iunie a.c., la momentul beatificării de Sfântul Părinte Papa Francisc a episcopilor martiri, printre care se numără și Valeriu Traian Frențiu, Sfânta Evanghelia și potirul episcopului, din care credincioșii se vor împărtăși primind în viața lor trupul și sângele Domnului nostru Isus Cristos, vor aduce izbăvirea, ieșirea din lunga perioadă de persecuții și uitare a Bisericii Greco-Catolice care a fost de mai bine de două secole și jumătate creator de conștiință românească, păstrător al demnității și credinței în perioada comunistă.

Istoria acestor obiecte se împletește cu istoria ultimilor 80 de ani ai Bisericii greco-catolice: au fost dăruite în anii buni ai bisericii noastre, au fost far și călăuză, izvor de încredere și tămăduire în anii negri ai prigoanei comuniste, aduc izbăvirea și vindecarea acum, pe Câmpia Libertății de la Blaj.

Rodica Indig
Consilier cultural EGCO

PS Virgil Bercea, L'*Osservatore romano*: un gest care va atinge inima poporului

«*Petru care vine la Blaj pentru a recunoaşte martiriul episcopilor este ceva extraordinar, un gest care va atinge inima profundă a întregului popor român!*»: aminteşte anii trişti ai tăcerii, suferinţei şi persecuţiei, exprimând atâta emoţie şi fericire pentru venirea Papei Francisc PS Virgil Bercea, episcop greco-catolic de Oradea, într-un interviu publicat cu o zi înainte de sosirea Papei Franscis în România de L'*Osservatore romano*, realizat de Maurizio Fontana și tradus în limba română de pr. Mihai Pătrașcu (Dieceza de Iași):

„Astăzi ştim că persecuţia dură îndurată de Biserica din România în timpul anilor regimului comunist a fost un ordin clar al lui Stalin care se temea de «armata papei». A fost inaugurată cu suprimarea din 1948 şi a continuat cu suferinţe inexprimabile, confiscări, omucideri, încarcerări, presiuni psihologice, clandestinitate forţată până în 1989. Reprimarea a fost neaşteptată şi violentă: în noaptea dintre 28 şi 29 octombrie 1948 au fost închişi şase episcopi greco-catolici şi când în anul următor poliţia secretă a aflat că Papa Pius al XII-lea a permis hirotonirea în secret a altor şase episcopi, au fost şi ei arestaţi cu toţii. Şapte dintre ei vor fi beatificaţi de Papa Francisc pe Câmpia Libertăţii la Blaj, în Transilvania, în timpul ultimei zile a călătoriei pontifului în România.

PS Virgil Bercea, în vârstă de şaizeci şi doi de ani, în parte a trăit direct reprimarea religioasă a regimului comunist, fiind hirotonit clandestin în 1982, alimentându-se şi din mărturia eroică a unchiului său, cardinalul Alexandru Todea.

«Era - aminteşte el - un om extraordinar, cu o credinţă şi cu un caracter grandioase. A petrecut 16 ani în închisoare, condamnat la muncă silnică. Timp de trei ani a fost constrâns la singurătate într-o celulă de 2/1/0.50 metri. Însă, închis sau liber, n-a încetat niciodată să mărturisească credinţa sa».

Amintirea martirilor din poporul său îl face pe actualul episcop de Oradea să vorbească despre Biserica Greco-Catolică Română, Unită cu Roma, care în mărturia acestor episcopi a găsit limfa vitală în întunericul recent al istoriei. O istorie, subliniază PS Virgil, care are în legătura cu Roma unul dintre sigiliile cele mai semnificative.

«Pentru a înţelege mai bine Biserica Greco-Catolică română ar trebui să facem câţiva paşi înapoi în timp şi să ne dăm seama că poporul român s-a născut când a fost cucerită Dacia de către Traian, din unirea dacilor cu legionarii romani care au adus credinţa. S-a născut cu o credinţă, cu o limbă şi pe un teritoriu bine definit. Şi în primele secole ale erei creştine Dacia noastră a rămas mereu catolică în unitate cu Roma. Am intrat sub influenţa bizantină cu venirea popoarelor slave în secolul al VI-lea. De atunci limba vorbită în Biserică a fost cea paleo-slavă, dar limba vorbită de popor era română. Mereu uniţi cu Roma până la marea schismă din 1054».

Noua unire, deja căutată în timpul Conciliului din Firenze-Ferrara în secolul al XV-lea, a venit în mod oficial în 1700, când a fost recunoscut primatul Romei fără a renunţa la liturgie şi la tradiţiile orientale. Nu era altceva decât întoarcere la matrice, la Biserica Catolică, şi în acelaşi timp a rămâne bizantini în rit. O unire care a venit paşnic şi a inaugurat o perioadă de trezire şi culturală.

«Cei care mergeau să studieze la Roma - explică PS Virgil - şi-au dat seama că limba lor era foarte asemănătoare cu italiana, franceza, spaniola. Astfel, întorşi acasă, au introdus şi în Biserică limba poporului. A fost tradusă Biblia, s-au scris cărţi de istorie şi de geografie. Chiar la Blaj s-a creat un centru cultural foarte important. Toţi încercau să studieze cât mai bine pentru

a putea ajuta mai bine poporul». Preoţii încep să aducă din Europa idei noi în rândul poporului şi au fost ei înşişi protagonişti în construirea statului naţional unitar român.

Astfel, în 1948, acea Biserică, vinovată că este aşa de apropiată de popor, a fost suprimată, scoasă în afara legii.

Episcopul Bercea încearcă să redea cu puţine, sintetice cuvinte, impactul devastator pe care l-a avut regimul comunist: «O plagă teribilă care a încercat să distrugă Biserica Catolică precum şi patrimoniul intelectual al ţării. Cei mai buni oameni din ţară erau loviţi. Nu conta dacă au luptat pentru ţară, dacă erau renumiţi profesori universitari: de seară până dimineaţă erau închişi. A fost o suferinţă incredibilă. Când într-o ţară se răspândea zvonul că urma să vină ʻmaşina neagrăʼ se răspândea panica: nu se ştia cine era luat. Oamenii dispăreau şi erau găsiţi morţi sau în închisoare». O violenţă oarbă care a lovit nu numai persoanele, explică prelatul, ci «însăşi conştiinţa de a fi popor». Adică se ameninţa tot ceea ce contribuia la construirea sentimentului de apartenenţă cum ar fi, de exemplu, valorile proprietăţii şi muncii.

«Însă credinţa - subliniază PS Bercea - a rămas mereu. Supuşi, clandestini, dar mereu vii. O forţă subterană care i-a susţinut pe toţi: greco-catolici, latini, ortodocşi». Toţi uniţi în suferinţă. Episcopul greco-catolic de Oradea aminteşte exemplul filosofului evreu Nicolae Steinhardt, deţinut politic în închisorile regimului comunist român din 1959 până în 1964. Steinhardt a împărtăşit închisoarea cu doi preoţi, unul ortodox şi unul catolic. În celula aceea, nr. 34, s-a convertit la creştinism şi s-a botezat. Botez ortodox, dar l-a voit lângă el, în acel moment, şi pe preotul catolic. «Chiar dacă ortodocşii au trăit o oprimare mai mică de la regim - spune prelatul - catolicii şi ortodocşii erau împreună în închisori: am trăit împreună suferinţa. Nu existau diviziuni între noi».

Credinţa a susţinut un întreg popor. Acea credinţă care a fost mărturisită până la moarte de episcopii care vor fi beatificaţi de Papa Francisc, pe 2 iunie a.c. la Blaj: «Când au fost încarceraţi, toţi ar fi putut să reia libertatea numai dacă ar fi semnat un act de renunţare la credinţa lor. Nimeni n-a semnat. Nimeni n-a renunţat la propria credinţă. Şi repetau: ʻ*credinţa este viaţa noastră*ʼ».

Recunoaşterea martiriului celor şapte episcopi este foarte important pentru toţi românii. Şi va fi un moment, explică episcopul, care nu-i va implica numai pe catolici: «**Eu sunt sigur că Papa Francisc, cu acest gest, va recunoaşte suferinţa trăită de atâţia români, nu numai catolici, ci şi ortodocşi, evrei, suferinţa unui întreg popor. Într-adevăr nu avem cuvinte suficiente pentru a-i mulţumi Papei**».

În concluzia interviului, iearhul Eparhiei de Oradea se opreşte chiar asupra aspectului ecumenic, una dintre cheile de lectură fundamentale ale călătoriei Papei Francisc în România. «Eu - spune Preasfinţitul - sunt foarte bucuros de întâlnirea pe care papa o va avea cu Patriarhul Daniel şi cu Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe. Noi toţi trebuie să înţelegem că ceea ce a fost a fost în istorie, dar astăzi este inutil a face dispute între noi». De altfel, adaugă el, «dacă privim la poporul nostru vedem că nu mai există familii exclusiv de ortodocşi sau de catolici. Se trăieşte împreună. La nivel de popor se trăieşte împreună în mod normal. Şi oamenii trăiesc bine. Cu adevărat, noi ca episcopi, ca păstori trebuie să învăţăm tot mai mult de la popor. În trecut suferinţa ne-a unit. Am suferit împreună. Şi împreună trebuie să ştim să apreciem şi să nu călcăm în picioare darul mare al libertăţii».

L'Osservatore Romano, 30 mai 2019, http://www.osservatoreromano.va/vaticanresources/pdf/QUO_2019_123_3005.pdf

În România, Papa va reaminti rădăcinile creştine ale Europei
Interviu înaintea vizitei cu Secretarul de Stat al Vaticanului

Cea de-a 30-a călătorie apostolică va urma itinerariul dialogului ecumenic şi al îndemnului la redescoperirea valorilor care au stat la baza fondării Europei – se spune în interviul acordat de cardinalul secretar de stat, Pietro Parolin, pentu Vatican News, în ajunul plecării spre Bucureşti a Papei Francisc.

În România, este intensă aşteptarea papei Francisc, după cum subliniază secretarul de stat, cardinalul Pietro Parolin. Pontiful va duce un mesaj de încurajare şi de unitate, pe urmele călătoriei istorice a Papei Ioan Paul al II-lea. Moto-ul călătoriei în România, cu o intensă amprentă mariană, este „Să mergem împreună".

Întrebat cu ce spirit va începe Papa Francisc cea de-a 30-a călătorie apostolică, ce va avea loc în România, între 31 mai şi 2 iunie, cardinalul Parolin a spus:
R. «Plecarea va avea loc în ziua în care Biserica de rit latin celebrează sărbătoarea *Vizita Sfintei Fecioare Maria*». Şi moto-ul acestei călătorii a Papei are o intensă amprentă mariană. Înseamnă urmarea împreună a unui parcurs potrivit stilului Preacuratei, un stil caracterizat de smerenie, de slujire, de caritate faţă de verişoara ei şi faţă de cei mai nevoiaşi. Consider că Sfântul Părinte pleacă spre România întocmai cu această atitudine, cu acest spirit: vrea să fie pelerin pentru a împărtăşi parcursul acelor comunităţi creştine, parcursul societăţii civile, al societăţii în România: doreşte să fie păstor pentru a-i întări în credinţă pe fraţii şi surorile sale, ţinând cont şi de bogăţia expresiilor şi a riturilor care caracterizează Biserica din România. Vrea totodată să fie mărturisitor al carităţii, mai ales faţă de tineri, îndemnându-i să favorizeze mereu acea *cultură a întâlnirii*, cum o defineşte el, care să permită într-adevăr să se unească într-un moment istoric în care prevalează diviziunile şi opoziţiile. Cred că acesta este spiritul cu care Sfântul Părinte doreşte să facă această călătorie.

Referitor la întâlnirea cu comunitatea catolică de rit latin şi cu cea de rit bizantin, într-o ţară majoritar ortodoxă, cardinalul Parolin a subliniat caracterul pastoral al călătoriei dar şi puternicul impuls ecumenic.
«Da, şi aceasta este o caracteristică ce marchează puternic această călătorie. Să ne amintim că, în urmă cu 20 de ani, în mai 1999, mergea în România sfântul Ioan Paul al II-lea. A fost o

călătorie pe care am putea s-o definim istorică pentru că a deschis porţile şi pentru călătoria în alte ţări cu majoritate ortodoxă. Ne amintim cu toţii strigătul care s-a înălţat din mulţime: „Unitate! Unitate!”. Acela a fost cu siguranţă primul pas, un pas fundamental. Actuala călătorie a pontifului merge cumva pe acele urme; se doreşte a fi un ulterior pas înainte în acest sens, activând – desigur – în favoarea ecumenismului. Consider că, dintr-un punct de vedere ecumenic, este necesară sublinierea a două aspecte. O primă realitate este cea a României ca răscruce la care se întâlnesc Europa de Est şi Europa de Vest, o punte între diferite realităţi, după cum reiese şi din foarte bogatul său patrimoniu artistic de care este într-adevăr înzestrată. Al doilea aspect este cel al mărturiei comune. A existat deja un ecumenism, cel pe care pontiful îl numeşte *ecumenismul sângelui,* reprezentat de credincioşii care aparţineau atât Bisericii Catolice cât şi Bisericii Ortodoxe, care au suferit sub regimul ateist care încălca libertatea religioasă şi drepturile credincioşilor. Au realizat, aşadar, o unitate în suferinţă, în martiriu. Noi sperăm ca aceşti fraţi, care sunt deja în cer şi se bucură de slava lui Dumnezeu după ce au suferit pe pământ, să ajute la urmarea acestei căi.»

Întrebat în legătură cu vizita Papei Francisc la Şumuleu-Ciuc, din regiunea românească Transilvania, unde este concentrată minoritatea maghiară, cardinalul secretar de stat a spus:
R. «În România, putem folosi o altă imagine pe care a utilizat-o deja sfântul Ioan Paul al II-lea când a vorbit despre *grădina Maicii Domnului*, în sensul unei grădini diversificate. Există diferite comunităţi: să ne gândim la catolicii de rit latin de diferite limbi: română, maghiară, poloneză, croată; există, apoi, comunitatea armeană, în vreme ce majoritatea este constituită din ortodocşi; există, de asemenea, diferite etnii, printre care cea maghiară ce reprezintă o prezenţă semnificativă. Cred că toţi cunoaştem sensibilitatea papei, apelul său continuu la respectarea diferitelor componente, a tradiţiilor, a culturilor, a obiceiurilor fiecărei realităţi din întregul unei ţări. Cred că pontiful va face un apel în acest sens, adică la respect în ansamblul unei ţări. Şi, la sanctuarul pe care-l va vizita, acest apel va răsuna deosebit de intens; un apel la a merge împreună, cum spune moto-ul acestei călătorii, depăşind diviziunile istorice şi regăsindu-ne cu toţii în unitatea credinţei împărtăşite.»
Întrebat ce mesaj duce papa Francisc României, după 20 de ani de la vizita papei Ioan Paul al II-lea, într-un moment în care ţara este integrată, cu speranţă, într-o Europă în care tocmai s-au încheiat alegerile, cardinalul Parolin a spus:
R. «Cred că papa duce un mesaj de încurajare. România a trăit momente dificile în istoria sa: ocupaţia străină, lunga perioadă de ateism… . Din 2007 a devenit parte din Uniunea Europeană şi a adus o contribuţie semnificativă, începând cu patrimoniul său cultural. Recent, la Sibiu a avut loc întâlnirea la vârf în cadrul căreia s-a evidenţiat importanţa păcii, a lungii perioade de pace asigurată de Uniunea Europeană, prosperitatea şi progresul pe care le-a generat. Desigur, papa va reaminti valorile fundamentale ale acestei Europe şi rădăcinile sale creştine, pentru că aceste valori – demnitatea persoanei, solidaritatea – îşi află cel mai sigur fundament tocmai în patrimoniul creştin dintre ai cărei purtători face parte şi România. Va constitui aşadar o încurajare de a continua aducerea propriei contribuţii la construirea acestei Europe pe care o dorim tot mai solidă, fondată pe valori esenţiale, precum valorile creştine».

Vatican News - A. Mărtinaş

Programul călătoriei apostolice a Papei Francisc în România

Programul integral al vizitei apostolice a Papei Francisc în România, în perioada 31 mai - 2 iunie 2019, o vizită pastorală, cu valențe ecumenice, având ca moto „Să mergem împreună!” este următorul:

Vineri, 31 mai 2019
ROMA-BUCUREȘTI

08:10 Plecarea cu avionul de pe Aeroportul din Roma/Fiumicino spre București

11:30 Sosirea pe Aeroportul Internațional Henri Coandă-Otopeni din București

PRIMIREA OFICIALĂ pe Aeroport

12:05 **CEREMONIA DE BUN VENIT** la intrarea în complexul Palatului Prezidențial Cotroceni

12:20 **VIZITA DE CURTOAZIE LA PREȘEDINTELE ROMÂNIEI** în Palatul Prezidențial Cotroceni

12:50 **ÎNTÂLNIREA CU PRIMUL MINISTRU** în Palatul Prezidențial Cotroceni

13:00 **ÎNTÂLNIREA cu AUTORITĂȚILE, cu SOCIETATEA CIVILĂ și cu CORPUL DIPLOMATIC** în Palatul Cotroceni

Discursul Sfântului Părinte

15:45 **ÎNTÂLNIREA PRIVATĂ CU PATRIARHUL** în Palatul Patriarhiei

16:15 **ÎNTÂLNIREA CU SINODUL PERMANENT AL BISERICII ORTODOXE ROMÂNE în** Palatul Patriarhiei

Discursul Sfântului Părinte

17:00 **RUGĂCIUNEA TATĂL NOSTRU** în noua Catedrală Ortodoxă ***Salutul Sfântului Părinte***

18:10 **SFÂNTA LITURGHIE** în Catedrala Catolică „Sfântul Iosif" ***Omilia Sfântului Părinte***

Sâmbătă, 1 iunie 2019
BUCUREȘTI-BACĂU-ȘUMULEU-CIUC-IAȘI-BUCUREȘTI

09:30 Plecarea cu avionul la Bacău

10:10 Sosirea pe Aeroportul din Bacău și transferul cu elicopterul la Stadionul din Miercurea-Ciuc

11:30 **SFÂNTA LITURGHIE** la Sanctuarul din Șumuleu Ciuc

Omilia Sfântului Părinte

16:10 Transferul Sfântului Părinte cu elicopterul pe Aeroportul din Iași

17:25 **VIZITA LA CATEDRALA SFÂNTA MARIA REGINĂ** din Iași

17:45 **ÎNTÂLNIREA MARIANĂ CU TINERII ȘI CU FAMILIILE** pe platforma din fața Palatului Culturii din Iași

Discursul Sfântului Părinte

19:00 Plecarea cu avionul spre București

20:00 Sosirea pe Aeroportul Henri Coandă-Otopeni la București

Duminică, 2 iunie 2019
BUCUREȘTI-SIBIU-BLAJ-SIBIU-ROMA

09:00 Plecarea cu avionul la Sibiu

09:40 Sosirea pe Aeroportul din Sibiu și transferul cu elicopterul la Blaj

11:00 **SFÂNTA ȘI DUMNEZEIASCA LITURGHIE cu Beatificarea celor 7 episcopi greco-catolici martiri** pe Câmpia Libertății la Blaj

Omilia Sfântului Părinte

Regina Coeli

13:25 Prânzul cu suita papală

15:45 **ÎNTÂLNIREA CU COMUNITATEA ROM DIN BLAJ** ***Salutul Sfântului Părinte***

16:35 Transferul Sfântului Părinte cu elicopterul pe aeroportul din Sibiu

17:20 **CEREMONIA DE RĂMAS BUN**

17:30 Plecarea cu avionul papal spre Roma/Ciampino

18:45 Sosirea la aeroportul din Roma/Ciampino

Vin în România ca frate și pelerin: mesajul video al Sfântului Părinte

„Vin în România, o țară frumoasă și primitoare, ca pelerin și frate”: acestea sunt primele cuvinte ale Papei Francis adresate poporului român, prin video mesajul transmis miercuri, 28 mai a.c., înaintea călătoriei apostolice a Sanctității Sale în România, țară pe care o va vizita de la 31 mai până pe 2 iunie a.c..

Privind spre întâlnirea iminentă cu Patriarhul Daniel și Sinodul Permanent al Bisericii Ortodoxe Române, precum și cu păstorii și credincioșii catolici, Sfântul Părinte reamintește „legăturile de credință" și, în special, legătura care i-a unit pe Sf. Apostol Petru și pe Sf. Apostol Andrei, care, potrivit tradiției, a adus credința creștină în aceste ținuturi:

«Dragi frați și surori din România,
Mai sunt doar câteva zile până la călătoria care mă va duce în mijlocul vostru. Gândul acesta mă bucură și doresc încă de pe acum să vă adresez salutul meu cel mai cordial.

Vin în România, țară frumoasă și primitoare, ca pelerin și frate și le mulțumesc Președintelui și celorlalte Autorități ale națiunii pentru că m-au invitat și pentru deplina colaborare.

Trăiesc deja bucuria întâlnirii cu Patriarhul și cu Sinodul permanent al Bisericii Ortodoxe Române, precum și cu Păstorii și credincioșii catolici.

Legăturile de credință care ne unesc vin încă de la Apostoli, în special de la legătura care îi unea pe Petru și pe Andrei, cel care potrivit tradiției a adus credința pe pământul vostru. Frați de sânge, au fost frați și în vărsarea sângelui pentru Domnul.

Și printre voi au fost atâția martiri, chiar în timpurile recente, precum cei șapte episcopi greco-catolici pe care voi avea bucuria de a-i proclama Fericiți. Faptul pentru care au suferit, până la jertfirea vieții, este o moștenire mult prea prețioasă ca să fie uitată. Și **este o moștenire comună, care ne cheamă să nu ne îndepărtăm de fratele care participă la ea**.

Vin între voi ca să mergem împreună. Mergem împreună când învățăm să păstrăm rădăcinile și familia, când ne îngrijim de viitorul copiilor și de fratele de lângă noi, când ne depășim fricile și suspiciunile, când lăsăm să cadă barierele care ne separă de ceilalți.

Știu că mulți pregătesc vizita mea în mod intens și vă mulțumesc din inimă. Vă asigur că vă stau aproape în rugăciune vouă tuturor și vă dau Binecuvântarea mea. Și vă cer, vă rog, să vă rugați pentru mine! Să ne vedem cu bine!» (traducere VaticanNews, redacția în limba română).

Papa Francisc ajunge la București vineri, 31 mai a.c., unde are întâlniri cu Președintele țării și celelate autoritățile române, cu Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române și cu comunitatea catolică din Capitală. Sâmbătă, 1 iunie a.c., Sfântul Părinte merge la Șumuleu Ciuc și la Iași, iar duminică, 2 iunie a.c., va ajunge la Blaj, în „Mica Romă".

Programul întregii vizite îl pe site-ul nostru la rubrica „Media", secțiunea „Papa Francisc în România", unde găsiți toate informațiile culese pe parcursul ultimilor luni, în pregătirea pentru această vizită istorică. Mesajul video al Sfântului Părinte este accesibil aici: https://youtu.be/isQ7bW97LW0

Birou Presă EGCO

Biografia pe scurt a Papei Francisc și relația cu România

În șase ani de pontificat a făcut călătorii apostolice în peste 40 de țări din întreaga lume. Călătoria în România, este a XXX-a călătorie apostolică a Papei Francisc în afara Italiei și a doua a unui Suveran Pontif în Țara noastră. În noiembrie 2017 a acceptat propunerea de a fi numit membru de onoare al Academiei Române, primind încă din 2015 invitația de a vizita țara noastră, din partea Președintelui României, domnul Klaus Iohannis, la 25 de ani de la reluarea relațiilor diplomatice dintre România și Sfântul Scaun. O invitație reînnoită, bineînțeles, și de Conferința Episcopilor Catolici din România.

Sfântul Părinte i-a întâlnit ultima oară pe episcopii catolici din țara noastră în Vatican, pe 8 noiembrie 2018, în cadrul vizitei *ad limina Apostolorum* – o vizită care, potrivit Can339/Codul de Drept Canonic, are loc o dată la 5 ani și cuprinde „un raport despre starea diecezei/eparhiei care îi este încredințată fiecărui episcop", fiind totodată prilejul pentru ca fiecare episcop „să se ducă la Roma pentru a venera mormintele Sfinților Apostoli Petru și Pavel și pentru a se prezenta la Pontiful Roman", arătând astfel comuniunea de credință cu Succesorul lui Petru. Aceasta a fost a cincea vizită a episcopilor catolici din România din ultimii 30 de ani și prima din pontificatul Papei Francisc.

Pe parcursul pontificatului său a semnat decretul cu privire la martiriul monseniorului Vladimir Ghika, beatificat în 2013, cu privire la virtuțile eroice ale Veronicăi Antal, beatificată în 2018 și decretul de beatificare al episcopilor greco-catolici români morți pentru credință în perioada comunistă: Valeriu Traian Frențiu, Vasile Aftenie, Ioan Suciu, Tit Liviu Chinezu, Ioan Bălan, Alexandru Rusu și Iuliu Hossu, a căror ceremonie solemnă de beatificare o va oficia personal, la Blaj, pe 2 iunie a.c..

Papa Francisc (Jorge Mario Bergoglio, iezuit) s-a născut pe 17 decembrie 1936 în Buenos Aires, fiind primul născut din cei cinci copii ai unei familii de emigrați italieni stabiliți în Argentina. După obținerea unei diplome de tehnician chimis, alege calea preoției, intrând pe 11 martie 1958 în Ordinul iezuit (Societatea lui Isus). Între 1964 și 1966 a fost profesor de literatură și psihologie, urmând apoi studiile teologice (1967-1970) la Colegiul *San José* din San Miguel (Argentina). Pe 13 decembrie 1969, este hirotonit preot de arhiepiscopul argentinian Ramòn José Castellano. Continuă pregătirea sa universitară în Spania (1970-1971), iar pe 22 aprilie 1973 depune profesiunea solemnă ca iezuit. Revine în Argentina și este numit consilier al Societății lui Isus, profesor de teologie și maestru de novici. Puțin timp după aceea, devine provincial al iezuiților din Argentina. În 1980 este numit rector al Colegiului San José, pe lângă munca de paroh pe care o desfășura cu multă ardoare, având o atenție deosebită față de cei săraci și bolnavi. În 1986 merge în Germania unde își încheie studiile doctorale.

Preotul iezuit latinoamerican a fost numit de Sfântul Ioan Paul al II-lea episcop, în 1992, apoi arhiepiscop coadiutor de Buenos Aires, în 1997. Șapte luni mai târziu, Jorge Mario Bergoglio a devenit, la 28 februarie 1998, arhiepiscop titular de Buenos Aires, Primat al

Argentinei, Mare Cancelar al Universității Catolice din Buenos Aires și Ordinarius pentru catolicii de rit oriental din Argentina. Avându-i în păstorire pe toți credincioșii de rit bizantin care locuiau în țară și nu aveau episcop de rit propriu, cunoaște îndeaproape realitatea Bisericii Catolice Orientale, față de care are o mare admirație.

Pe 21 februarie 2001, în penultimul Consistoriu al Pontificatului său, Papa Ioan Paul al II-lea l-a creat cardinal. În 2005 a participat la Conclavul care l-a ales Papă pe Benedict al XVI-lea, iar pe 13 martie 2013, cardinalul Jorge Mario Bergoglio, la vârsta de 76 de ani, a fost ales Succesor al lui Petru (al 265-lea), alegând numele de Papa Francisc (*Franciscus*), ca inspirație de la Sf. Francisc de Assisi. Grija față de săraci, milostivirea și evanghelizarea au rămas printre punctele cheie ale pontificatului său.

Mihaela Caba

Birou Presă EGCO

Biografia celor șapte episcopi români greco-catolici

morți în faimă de martiri sub regimul comunist

Aceste biografii sintetice au fost elaborate de Emanuel Cosmovici și pr. Cristian Langa pe baza informațiilor cuprinse în lucrarea *POSITIO super martyrio,* prin care s-a argumentat la

Roma martiriul celor șapte episcopi greco-catolici, martiriu recunoscut de Papa Francisc pe 13 martie 2019, prin semnarea decretului de beatificare.

1. Scurtă biografie a **Episcopului Vasile Aftenie**

Fiul lui Petru și al Agafiei Lita, s-a născut la 14.07.1899 la Lodroman, județul Alba. A primit botezul și mirul la 16 iulie din același an. După școala elementară, urmată în satul natal, a frecventat cursurile Gimnaziului superior de la Blaj. Și-a luat examenul de maturitate în 1918, pe când se afla în permisie de pe frontul Primului Război Mondial. În 1919 a intrat la Seminarul din Blaj, apoi a fost trimis la Roma ca student la Colegiul Pontifical Grec. Întors în țară – după obținerea doctoratului în teologie în 1925 la Ateneul De Propaganda Fide – a îndeplinit diverse funcții la Curia arhieparhială din Blaj. Acolo a fost hirotonit preot la 1.01.1926.

A fost numit profesor de teologie la Academia Teologică din Blaj și prefect de studii la Seminar. În 1934 a primit funcția de protopop de București. În 1938 a fost numit canonic în Capitlul de la Blaj, iar în 1939 a devenit rector al Academiei Teologice blăjene. În 1940 a fost numit episcop auxiliar al Arhieparhiei de Alba Iulia și Făgăraș și i s-a încredințat funcția de vicar general pentru București și Vechiul Regat.

După instaurarea regimului comunist în România, autoritățile au trecut la aplicarea planului de „lichidare" a Bisericii Române Unite prin „unificarea" ei cu Biserica Ortodoxă Română, preluat după modelul stalinist. Împreună cu toți ceilalți episcopi greco-catolici, episcopul Aftenie și-a apărat Biserica, a refuzat toate așa-numitele „invitații" de a trece la ortodoxie și i-a pregătit pe credincioși pentru zilele grele care urmau.

A fost arestat în noaptea de 28/29 octombrie 1948, împreună cu întregul Episcopat greco-catolic. Aflându-se în lagărul de la Căldărușani, la 25.05.1949 a fost despărțit de ceilalți episcopi și a fost încarcerat la București, în subsolul Ministerului de Interne. Securitatea a încercat să-i monteze un proces politic, pentru a ascunde adevărata motivație a arestării, cea religioasă. În urma violențelor fizice și psihice suferite în timpul celor 10 luni de anchetă, la 25.03.1950 a suferit un accident cerebral (o hemipareză). Trimis la „spitalul" închisorii Văcărești, a murit după alte 45 de zile, la 10.05.1950.

A fost înmormântat în Cimitirul Bellu Catolic, sub supravegherea Securității. Osemintele sale au fost deshumate la 12.05.2010, fiind momentan depuse în Biserica „Bunavestire" (Acvila) din București.

2. Scurtă biografie a **Episcopului Valeriu Traian Frențiu**

Fiul lui Ioachim, preot greco-catolic, și al Rozaliei Demeter, s-a născut la Reșita, județul Caraș-Severin, la 25.04.1875. A primit botezul și mirul la 23 mai în același an. A frecventat școala elementară în localitatea natală, apoi a mers la Blaj, la Gimnaziul superior, unde a luat

examenul de maturitate în 1894. A fost trimis, din partea Eparhiei de Lugoj, la Seminarul central din Budapesta. Hirotonit preot la Lugoj în 20.09.1898, a fost apoi trimis la Viena, la Augustineum, unde a obținut doctoratul în teologie în 1902.

Întors în Eparhie, a îndeplinit diferite funcții în Curie, după care a fost numit protopop de Orăștie în 1904. În 1912 a devenit Vicar foraneu de Hațeg. La 14.01.1913 a fost consacrat episcop de Lugoj. În 1920, Papa Benedict al XV-lea l-a numit asistent al Tronului pontifical. În 1922, a fost transferat la Oradea, ca episcop eparhial. Datorită posibilităților financiare deosebite ale acestei Eparhii, a putut deschide școli confesionale la Oradea și la Beiuș. A construit la Oradea Seminarul mare și Institutul teologic. S-a implicat în construirea de noi biserici, precum și în apostolat, aducându-i în Eparhie pe Părinții Asumpționiști, pe Oblatele Asumpționiste, pe Franciscanii conventuali și alte congregații. În 1940, l-a primit ca auxiliar pe episcopul Ioan Suciu. În același an, din pricina ocupării nordului Transilvaniei de către Ungaria horthystă în urma Diktatului de la Viena (1940), a decis să rămână la Beiuș, oraș aflat dincolo de noua graniță. Aproape întreg teritoriul Eparhiei de Oradea ajunsese să facă parte din Ungaria și a fost încredințat episcopului de Cluj-Gherla, PS Iuliu Hossu, ca administrator apostolic, episcopul Ioan Suciu rămânând la Oradea ca episcop auxiliar.

În 1941, scaunul mitropolitan de Alba Iulia și Făgăraș rămăsese vacant. Episcopul Valeriu Traian Frențiu a fost numit administrator apostolic al Arhieparhiei de Alba Iulia și Făgăraș, rămânând în același timp episcop de Oradea. A condus Arhieparhia cu multă demnitate și înțelepciune în tot cursul războiului, până la începutul anului 1947, apoi s-a întors în Eparhia de Oradea, al cărei teritoriu fusese reintegrat în România după război. În 1948 a fost numit arhiepiscop ad personam de Papa Pius al XII-lea.

Ca decan de vârstă al episcopilor greco-catolici, a prezidat toate conferințele episcopale din perioada vacanței scaunului mitropolitan de Alba Iulia și Făgăraș (1941-1948), a reprezentat Biserica Română Unită în fața autorităților și a condus astfel rezistența acestei Biserici în fața asaltului întreprins împotriva ei de guvernul comunist.

A fost arestat în noaptea de 28/29 octombrie 1948, odată cu ceilalți episcopi greco-catolici. Alături de aceștia, a fost dus mai întâi în lagărul organizat de Securitate în vila patriarhului ortodox din comuna Dragoslavele, apoi în lagărul organizat la mănăstirea ortodoxă de la Căldărușani. În 1950 a fost transferat în închisoarea cu regim de exterminare de la Sighet. Deși s-a îmbolnăvit grav din pricina condițiilor de viață de acolo, n-a primit niciun fel de îngrijire medicală și a murit la 11.07.1952, în celula 44, înconjurat de frații săi întru episcopat.

A fost înmormântat în Cimitirul orașului de pe strada Rodnei din Sighet, mormântul său fiind necunoscut.

3. Scurtă biografie a **Episcopului Ioan Suciu**

Fiu al lui Vasile Suciu, preot greco-catolic, și al Mariei Coltor, s-a născut la Blaj, județul Alba, la 3.12.1907. A primit botezul și mirul la 24 decembrie din același an. După școala

elementară și cea secundară la Blaj, și-a luat examenul de maturitate în 1925 la Liceul Sfântul Vasile cel Mare. A fost apoi trimis la Roma, la Colegiul Pontifical Grec. A luat doctoratul în filozofie în 1927 la Ateneul De Propaganda Fide și doctoratul în teologie, în 1932, la AteneulAngelicum.

Întors în țară, a fost numit profesor de religie la Liceul Comercial de băieți din Blaj, apoi la Liceul Sfântul Vasile cel Mare. În 1939, i s-au încredințat cursuri la Academia Teologică. Smerit, energic, plin de zel, excelent predicator, foarte respectat, a captat energiile tinerilor, publicând pentru ei lucrări de mare valoare catehetică și pastorală.

La 25.05.1940 a fost numit episcop auxiliar de Oradea, consacrarea având loc la 20.07.1940, la scurt timp înainte de Diktatul de la Viena. Rămas în teritoriul ocupat de trupele horthyste, a desfășurat între 1940 și 1946 un apostolat impresionant, în ciuda dificultăților pricinuite de război și de regimul de ocupație.

La începutul lui 1947 s-a întors la Blaj ca administrator apostolic al Arhieparhiei de Alba-Iulia și Făgăraș, unde a întărit zelul clerului și al poporului prin numeroase inițiative pastorale și spirituale. A întărit în credință pe credincioși, care începeau să simtă presiunile venite din partea autorităților comuniste pentru a părăsi Biserica Română Unită (Greco-Catolică) în vederea „unificării" cu Biserica Ortodoxă. De teama marii sale popularități, a fost arestat de două ori, în septembrie 1948, în timpul unor vizite pastorale, desfășurate chiar în timp ce se derula asaltul împotriva Bisericii Române Unite.

A fost arestat pentru a treia oară, la 27.10.1948, odată cu ceilalți episcopi greco-catolici. La 10.05.1949, Securitatea l-a ridicat din lagărul organizat la mănăstirea Căldărușani și l-a dus la București, la Ministerul de Interne. Știind clar că nu-și va renega credința catolică, Securitatea l-a maltratat în anchete dure în încercarea de a-l implica într-un proces politic. La 26.10.1950 a fost transferat la închisoarea cu regim de exterminare de la Sighet. Deși suferea de colită cronică, nu a primit regim alimentar adecvat, și nici îngrijiri medicale, murind de foame în celula 44, la 27.06.1953, înconjurat de frații săi în episcopat. A fost înmormântat în „Cimitirul Săracilor" de la Sighet, iar mormântul său a rămas necunoscut.

4. Scurtă biografie a **Episcopului Tit Liviu Chinezu**

Fiul lui Ioan Paul, preot greco-catolic, și al Elenei Ceușan, s-a născut la 22 decembrie 1904 la Iernuțeni (Reghin), județul Mureș. A primit botezul și mirul la 26 decembrie din același an. După școala elementară la Huduc și cea secundară la Reghin, a urmat ultimii doi ani școlari la Blaj, la Liceul Sfântul Vasile cel Mare, absolvit cu examenul de maturitate în 1925. A fost apoi trimis la Roma, la Colegiul Pontifical Grec, obținând doctoratul în filozofie la AteneulDe Propaganda Fide în 1927 și licența în teologie la Ateneul Angelicum în 1931.

Întors în țară, a îndeplinit funcția de capelan al școlilor din Blaj. În 1932 a fost numit profesor de teologie. Între 1941 și 1945 a fost rector al Academiei teologice din Blaj. S-a implicat activ în înființarea și funcționarea Societății „Sfântul Niceta de Remesiana" pentru preoții celibi. În 1946 a fost numit protopop de București, iar în 1948, canonic al Capitlului din Blaj.

A fost considerat de Securitate drept „unul dintre cei mai fermi opozanți față de unirea dintre Biserica greco-catolică și Biserica ortodoxă română”.

A fost arestat în noaptea de 28/29 octombrie 1948, împreună cu episcopii greco-catolici și cu alți 25 de preoți cu responsabilități în eparhiile lor, în cadrul prigoanei comuniste care a suprimat Biserica Română Unită. În lagărul de la Căldărușani a fost consacrat în secret episcop la 25.04.1949, prin mandat venit de la Nunțiatura Apostolică; și-a oferit atunci viața pentru Papa. Refuzând să se lepede de Biserica sa, a fost transferat în 25.05.1950 la închisoarea cu condiții de exterminare de la Sighet. S-a îmbolnăvit grav din pricina condițiilor de viață existente acolo. Neprimind niciun fel de îngrijire medicală, boala s-a agravat; a fost izolat într-o celulă, unde a murit după câteva ore, la 15 ianuarie 1955. A avut consolarea să primească dezlegarea sacramentală de la episcopii „măturători” din acea zi, PS Alexandru Todea și PS Adalbert Boros.

A fost îngropat în „Cimitirul Săracilor” din Sighet, iar mormântul său nu mai poate fi identificat astăzi.

5. Scurtă biografie a **Episcopului Ioan Bălan**

Fiu al lui Ștefan și al Anicăi Muntean, s-a născut la Teiuș, județul Alba, la 12.02.1880; a fost botezat și miruit a doua zi, la 13 februarie. După școala elementară din satul natal, a urmat cursurile Gimnaziului superior de la Blaj, unde și-a luat examenul de maturitate în 1899. A fost trimis ca seminarist al Arhieparhiei de Alba-Iulia și Făgăraș la Seminarul central din Budapesta (1899-1904), apoi a obținut o bursă de studii la Institutul Augustineum din Viena (1904-1906), unde a luat doctoratul în teologie în 1906.

A fost hirotonit preot în 1903, la Blaj, unde a îndeplinit apoi diverse funcții în școlile confesionale de băieți și în Curia arhieparhială. S-a făcut cunoscut ca publicist în jurnalele Bisericii locale. În 1909 a fost numit ca preot al credincioșilor greco-catolici din București, iar în 1911, după terminarea construcției primei biserici greco-catolice din București, Biserica Sfântul Vasile cel Mare de pe str. Polonă, a fost numit protopop greco-catolic de București. În 1920 a devenit canonic al Capitlului de la Blaj. În 1921 a fost numit rector al Academiei de Teologie. În 1929 a fost numit membru al Comisiei pontificale însărcinate cu redactarea dreptului canonic al Bisericilor Orientale. A publicat lucrări de teologie și a tradus în română Noul Testament. În 1936 a fost consacrat episcop de Lugoj.

A fost arestat la 29.10.1948, odată cu ceilalți episcopi români uniți, în cadrul prigoanei comuniste care a suprimat Biserica Română Unită. În urma refuzului său de a „trece” la ortodoxie, în conformitate cu planul sovietic de „lichidare” a Bisericii sale, a fost încarcerat în închisoarea cu condiții de exterminare de la Sighet, între 1950 și 1954.

După așa-zisa eliberare din închisoare, la 4.01.1955, cei trei episcopi greco-catolici supraviețuitori ai Sighetului, PS Iuliu Hossu, PS Ioan Bălan și PS Alexandru Rusu, au fost plasați în Domiciliu Obligatoriu (D.O.). De aici, episcopul Ioan Bălan i-a încurajat pe credincioșii greco-catolici să-și declare public apartenența confesională și a susținut reorganizarea structurilor Bisericii Române Unite în clandestinitate.

Începând din august 1956, a fost izolat de ceilalți episcopi și plasat în D.O. la mănăstirea ortodoxă Ciorogârla, unde a rămas ultimii trei ani de viață. Până în ultima clipă, a fost supus la nenumărate presiuni pentru a renega comuniunea cu urmașul lui Petru, Papa Romei, și credința catolică.

La 7.07.1959 și-a pierdut de două ori cunoștința. A refuzat să „treacă" la ortodoxie în schimbul dreptului de a se întoarce la Lugoj pentru un tratament medical adecvat; acest lucru i-a grăbit moartea, survenită la 4.08.1959.

A fost înmormântat sub controlul Securității la Cimitirul Bellu din București. În așteptarea beatificării, osemintele sale au fost deshumate la 8.10.2013, fiind depozitate în Catedrala din Lugoj.

6. Scurtă biografie a **Episcopului Alexandru Rusu**

Fiu al lui Vasile, preot greco-catolic, și al Rozaliei Sabo, s-a născut la 22.11.1884 la Șăulia de Câmpie (azi în jud. Mureș), într-o familie cu 12 copii; a primit botezul și mirul două zile mai târziu, la 24 noiembrie. A urmat școala elementară și secundară la Bistrița, apoi la Târgu Mureș și în final la Blaj, unde și-a luat examenul de maturitate în 1903; a fost apoi trimis ca seminarist al Arhieparhiei de Alba-Iulia și Făgăraș la Seminarul Central din Budapesta, unde a luat doctoratul în teologie în 1910.

Hirotonit preot în același an la Blaj, a fost numit profesor de teologie și director al ziarului Unirea; în 1923, a fost numit canonic al Capitlului mitropolitan. Între 1925 și 1930, a fost rectorul Academiei Teologice din Blaj.

La 30.01.1931 a fost consacrat episcop al noii Eparhii greco-catolice de Maramureș. În 1946 a fost ales de Sinodul electoral din Blaj ca prim candidat pentru funcția de mitropolit. Papa Pius al XII-lea și-a dat acordul pentru numire, dar regimul comunist s-a opus, în intenția evidentă de a dezorganiza Biserica Română Unită.

A fost arestat în dimineața zilei de 29.10.1948, odată cu ceilalți episcopi greco-catolici, în cadrul prigoanei comuniste care a suprimat Biserica Română Unită. Între 1950 și 1954 a fost încarcerat la închisoarea din Sighet, împreună cu ceilalți episcopi greco-catolici.

După așa-zisa eliberare din închisoare la 4.01.1955, ce a avut loc cu ocazia unei scurte perioade de „destalinizare" (1955-1956), a fost plasat în Domiciliu Obligatoriu (D.O.) împreună cu ceilalți doi episcopi supraviețuitori ai Sighetului (PS Ioan Bălan și PS Iuliu Hossu), la mănăstirea Curtea de Argeș, apoi la mănăstirea Ciorogârla, iar la 13.08.1956 a fost transferat singur în D.O. la mănăstirea Cocoș.

A fost rearestat la 30.12.1956. După un proces stalinist la Tribunalul Militar al Regiunii a III-a Militare Cluj, a fost condamnat la închisoare pe viață, sub acuzația de înaltă trădare.

Cei trei episcopi supraviețuitori ai Sighetului susținuseră împreună reorganizarea în clandestinitate a Bisericii Greco-Catolice și îi încurajaseră pe credincioșii greco-catolici să se manifeste pentru a convinge autoritățile de existența lor. În acest context, decizia de

condamnare pe viață episcopului Rusu a fost luată pentru a teroriza populația greco-catolică și pe ceilalți doi episcopi rămași în D.O. (PS Ioan Bălan și PS Iuliu Hossu). Timp de șase ani și jumătate PS Rusu a trecut prin închisori cu regim foarte dur (Gherla, Pitești, Dej). În urma condițiilor de acolo (lipsă de apă, de aer, miros, alimentație precară, statul în picioare, pedepse, frig, lipsă totală de igienă), a murit de septicemie la 9.05.1963, în „spitalul" închisorii de la Gherla.

A fost înmormântat în cimitirul închisorii, iar mormântul său nu a putut fi identificat până astăzi.

7. Scurtă biografie a **Episcopului Iuliu Hossu**

Fiu al lui Ioan, preot greco-catolic, și al Victoriei Măriuțiu, Iuliu Hossu s-a născut la 31.01.1885 la Milașu Mare (azi Milaș, jud. Bistrița-Năsăud). A primit botezul și mirul la 19 martie din același an. Între 1892 și 1896, a frecventat școala elementară confesională din satul natal. A urmat studiile secundare până în 1900 la Gimnaziile din Reghin și din Târgu Mureș. Apoi a urmat cursul superior la Liceul din Blaj, unde și-a luat examenul de maturitate în 1904. Trimis la Roma, la Colegiul Urbanian, a obținut doctoratul în filozofie (1906) și în teologie (1910) la Ateneul De Propaganda Fide. Încardinat la Lugoj, a fost sfințit preot în 1910 la Roma.

A avut diferite funcții la Curia de la Lugoj, iar în timpul Primului Război Mondial a fost capelan militar. În 1917 a fost numit episcop de Gherla. Figură proeminentă în timpul evenimentelor Unirii Transilvaniei cu Regatul României în 1918, a fost renumit și pentru activitatea sa pastorală. În 1930, Eparhia sa devenind „de Cluj-Gherla", episcopul Hossu și-a stabilit reședința la Cluj.

După instaurarea regimului comunist, împreună cu toți ceilalți episcopi greco-catolici, a respins fără teamă toate manevrele autorităților comuniste care vizau dezorganizarea și, în final, scoaterea în afara legii a Bisericii Greco-Catolice Române. I-a pregătit pe credincioși pentru zilele grele care urmau.

A fost arestat în noaptea de 28/29 octombrie 1948, împreună cu ceilalți episcopi români uniți, în cadrul prigoanei staliniste dezlănțuite împotriva Bisericii Greco-Catolice. Între 1950 și 1954, a fost întemnițat la închisoarea din Sighet, în urma refuzului său repetat de a-și părăsi Biserica.

După așa-zisa eliberare din închisoare, la 4.01.1955, a fost dus în Domiciliu Obligatoriu în două mănăstiri ortodoxe, împreună cu ceilalți doi episcopi supraviețuitori ai închisorii din Sighet. Între 1955-1956, perioada „destalinizării ezitante", i-a încurajat pe credincioșii greco-catolici să-și declare public apartenența confesională și a susținut reorganizarea structurilor Bisericii Greco-Catolice în clandestinitate.

Începând din august 1956, a fost izolat în Domiciliu Obligatoriu la mănăstirea ortodoxă Căldărușani vreme de aproape 14 ani. Acolo a fost supus până la sfârșitul zilelor sale unor continue presiuni și umiliri care ar fi trebuit să-l determine să renege comuniunea cu Urmașul lui Petru și credința catolică.

În 1969 a fost făcut cardinal in pectore de Papa Paul al VI-lea. În timpul vizitei trimisului papal, Giovanni Cheli, episcopul Hossu i-a cerut respectuos Papei să accepte ca el să-și continue lucrarea pentru Biserică în țară și să nu fie numit cardinal câtă vreme Biserica sa era persecutată.

La 7 mai 1970 și-a pierdut de mai multe ori cunoștința. Din pricina condițiilor severe de izolare, familia sa nu a fost înștiințată, iar spitalizarea s-a făcut cu o săptămână de întârziere, nelăsându-i-se nicio șansă de restabilire. A murit la spitalul Colentina din București la 28 mai 1970.

A fost înmormântat a doua zi după deces la Cimitirul Bellu Catolic din București. La 7.03.2019 s-a desfășurat procedura de deshumare a osemintelor sale. O parte din oseminte au rămas în același mormânt, cealaltă parte fiind transferată în Eparhia sa de Cluj-Gherla.

Biografia pe scurt a celor șapte episcopi greco-catolici martiri

Vasile Aftenie (1899-1950), episcop vicar general pentru București și Vechiul Regat, a murit la 10 mai 1950, în spitalul închisorii Văcărești, la vârsta de 51 de ani. Fusese separat de ceilalți episcopi arestați și era anchetat de aproape un an de Securitate în beciurile Ministerului de Interne. Vasile Aftenie a fost înmormântat în ascuns de Securitate în cimitirul Bellu catolic, având inscripționate pe cruce doar inițialele „A. V.”.

Între cei șapte episcopi greco-catolici martiri, a fost primul care și-a pierdut viața în timpul persecuției, la 10 mai 1950.

S-a născut în 1899, a făcut liceul la Blaj, a studiat la Colegiul Pontifical de Propaganda Fide din Roma, obținând un doctorat în teologie în 1925. Hirotonit preot în 1926, Vasile Aftenie a fost numit protopop de București în 1934, iar în 1940 a fost hirotonit episcop pentru București și Vechiul Regat.

Ca și Iuliu Hossu, Vasile Aftenie a fost abordat de autorități înaintea declanșării persecuției deschise, Petru Groza propunându-i un scaun de mitropolit dacă trece la ortodoxie.

Valeriu Traian Frențiu (1875-1952), episcop de Oradea și decan de vârstă al episcopilor greco-catolici, a murit la 11 iulie 1952, la închisoarea din Sighet, la vârsta de 77 de ani. Nu i se cunoaște mormântul.

S-a născut în 1875, a studiat la Blaj, Budapesta și Viena. În 1912 a fost hirotonit episcop pentru Lugoj. Din 1922 a fost episcop de Oradea. În timpul ocupației maghiare a trebuit să se refugieze la Beiuș (rămas în Regatul României după Dictatul de la Viena).

În 29 octombrie 1948, a fost ridicat la Oradea după miezul nopții, dus la București sub pretextul că va fi primit în audiență de un ministru, internat după două nopți în celulele arestului Ministerului de Interne și apoi înfățișat ministrului Cultelor, care i-a propus să treacă la ortodoxie.

Ioan Suciu (1907-1953), Administrator Apostolic al Mitropoliei Blajului, a murit de foame, în lipsa tratamentelor medicale, la 27 iunie 1953, la închisoarea din Sighet, la vârsta de 46 de ani. Mormântul său din Cimitirul Săracilor a fost nivelat de oamenii Securității, pentru a nu i se mai găsi vreodată rămășițele.

S-a născut la Blaj, în 1907. A absolvit Universitatea Pontificală *Angelicum* de la Roma. A obținut la Roma două doctorate, în teologie (1927) și filosofie (1932). A fost hirotonit preot în 1931 și consacrat episcop în 1940. În 1947, la 40 de ani, Ioan Suciu a fost numit administrator apostolic al Mitropoliei Blajului. Pe 25 mai 1940 a fost numit episcop auxiliar de Oradea, consacrarea având loc la 20.07.1940, la scurt timp înainte de Diktatul de la Viena. Rămas în teritoriul ocupat de trupele horthyste, a desfășurat între 1940 și 1946 un apostolat impresionant, în ciuda dificultăților pricinuite de război și de regimul de ocupație. În 1948, a avut o activitate intensă – memorii adresate guvernului, numeroase vizite în parohii și predici, corespondență cu Nunțiatura, scrisori pastorale – fiind arestat de trei ori în decursul anului.

Tit Liviu Chinezu (1904-1955), consacrat episcop în clandestinitate, în 1949, a murit la 15 ianuarie 1955 în închisoarea din Sighet, fiind bolnav și lipsit de orice tratament medical, la vârsta de 51 de ani. Locul unde se odinește trupul său a rămas necunoscut posterității.

Fost protopop greco-catolic al Bucureștilor, Tit Liviu Chinezu a fost consacrat episcop în clandestinitate, în 1949, în lagărul de la Mănăstirea Căldărușani.

A studiat la Blaj și la Roma, la Colegiul pontifical *De Propaganda Fide*, obținând un doctorat în filosofie (1927), fiind numit protopop de București în 1946. A fost arestat în 1948 și dus în grupul celor 25 de protopopi și canonici greco-catolici la Mănăstirea ortodoxă de la Neamț. Acolo a refuzat propunerea de trecere la ortodoxie ce i-a fost făcută de vicarul Teoctist, care avea să devină Patriarh. De la Neamț a fost transferat în lagărul organizat în cadrul Mănăstirii ortodoxe Căldărușani, unde a fost consacrat episcop în clandestinitate.

A fost închis în 1950 cu ceilalți episcopi în închisoarea de la Sighet, unde s-a îmbolnăvit.

Ioan Bălan (1880-1959), episcop de Lugoj, a murit pe 4 august 1959, la 79 de ani, la Mănăstirea ortodoxă Ciorogârla, unde fusese închis cu domiciliu obligatoriu după separarea celor trei episcopi care supraviețuiseră Sighetului. În ultimii trei ani de viață i s-au făcut de mai multe ori propuneri de a se dezice de unirea cu Biserica Romei, condiționate și de oferirea de tratament medical, toate propunerile fiind refuzate. A fost înmormântat la cimitirul Bellu catolic din București.

A fost primul preot paroh care a slujit bisericuța „Sfântul Vasile cel Mare" ridicată în 1909 pe strada Polonă din capitală, devenită, în 2014, Catedrala Episcopiei Greco-Catolice „Sfântul Vasile cel Mare" din București.

A studiat la Blaj, Budapesta și Viena, unde a obținut un doctorat în teologie (1906). În 1929 a fost membru al Comisiei Pontificale de la Roma care a revizuit Codul de Drept Canonic al Bisericilor Orientale, fiind numit episcop de Lugoj în 1936.

A fost arestat împreună cu ceilalți episcopi în 29 octombrie 1948.

Alexandru Rusu (1884-1963), episcop de Maramureș, a murit la vârsta de 79 de ani, la 9 mai 1963, în închisoarea din Gherla. Ispășea o condamnare pe viață primită în 1957 pentru „instigare și înaltă trădare" după ce fusese eliberat de la Sighet în 1955 și închis în Mănăstirile ortodoxe Curtea de Argeș, Ciorogârla și Cocoș. Locul exact al înhumării nu a mai putut fi identificat. Renumit pentru intransigența sa, Episcopul Alexandru Rusu a înfruntat atât ocupația horthystă din nordul Transilvaniei (1940-1944), cât și ocupația sovietică.

A studiat la Târgu Mureș, Blaj și Budapesta, unde a obținut un doctorat în teologie. A fost directorul ziarului *Unirea*, publicație a Mitropoliei Blajului, polemist redutabil în apărarea Bisericii Romîne-Unite în perioada interbelică.

A fost arestat pe 29 octombrie 1948.

Iuliu Hossu (1885-1970), episcopul de Cluj-Gherla, care a citit Rezoluția de la Alba-Iulia din 1918, a supraviețuit închisorii din Sighet. A fost, până la sfârșitul vieții, închis cu domiciliu obligatoriu la Mănăstirea ortodoxă Căldărușani. A fost creat Cardinal în 1969, în secret – *in pectore* – și a murit la 28 mai 1970. La ordinul Securității, în mare grabă, chiar a doua zi, a fost înmormântat în cimitirul Bellu din București.

S-a născut în 1885, a studiat la Reghin, Târgu Mureș, Blaj și Roma, unde a obținut doctorate în teologie și filosofie. În primul Război Mondial s-a înrolat voluntar ca preot militar, acordând asistență spirituală soldaților români din armata austro-ungară. A fost numit episcop în 1917, la numai 32 de ani.

La 1 decembrie 1918, după ce a citit Rezoluția de Unire cu România, Iuliu Hossu s-a îmbrățișat cu Miron Cristea, episcopul ortodox de Caransebeș, viitor Patriarh, spunând: „Cum ne vedeți aici, îmbrățișați frățește, așa să rămâneți îmbrățișați, pe veci, toți frații României!”. Sub ocupația hortystă, Iuliu Hossu a fost cel mai de seamă reprezentant al românilor, îndurând atacurile extremiștilor maghiari și manifestând o frățească solidaritate cu episcopul ortodox al Clujului, Nicolae Colan.

În noaptea de 28 spre 29 octombrie 1948, Iuliu Hossu a fost arestat și închis împreună cu ceilalți episcopi greco-catolici.

Conferința Episcopilor Catolici din România (CER)

Omagiu ÎPS Valeriu Traian Frenţiu (1875-1952)

„ …Și-n codru cel mai tăinuit
L-au îngropat târziu în noapte.
……
Nici voie să-şi cernească portul,
Nici drept să-l plângă n-au avut
Și niciodată n-au ştiut
În ce pământ le doarme mortul”.
„*Ex ossibus ultor*”, G. Coşbuc

„N-a sunat atunci nici clopotul mare de la Catedrala din Oradea, unde nu se ştia de trecerea la veşnicie a marelui şi bunului Arhipăstor, dar nu cred să fi sunat nici mai târziu, ajunse şi clopotele, şi sunetul lor pe mână străină…”, spune în *Credinţa noastră este viaţa noastră –*

Memorii, Cardinalul Iuliu Hossu, amintind sfârşitul Episcopului Martir Valeriu Traian Frenţiu, în închisoarea din Sighet, la 11 iulie 1952…Trupul i-a fost aruncat într-o groapă comună din „Cimitirul Săracilor" ; în Catedrala „Sf. Nicolae" din Oradea, în locul destinat să-i fie aşezat sicriul, la sfârşitul vieţii, este o urnă cu pământ adus din cimitirul amintit…

Deşi o societate care cinsteşte o personalitate ca cea a Preasfinţitului Valeriu Traian Frenţiu se cinsteşte pe sine, în ţară este cunoscut şi preţuit doar de Biserica Română Unită cu Roma, Greco-Catolică. Dar martiriul marelui nostru Arhiereu, până la beatificarea de către Papa Francisc a celor șapte Episcopi Martiri, la Blaj, pe 2 iunie a.c. – Valeriu Traian Frenţiu, Vasile Aftenie, Ioan Bălan, Iuliu Hossu, Alexandru Rusu, Ioan Suciu și Tit Liviu Chinezu – a fost cunoscut în lume.

La Jubileul celor 2000 de ani de creştinism, la *Colosseum* (Roma), Papa Ioan Paul al II, evocând martirii secolului al XX-lea, a amintit Biserica Română Unită cu Roma și pe episcopii ei. Tot în acel an, în opera *Le Livre des Merveilles*, [Ed. Mame/Plon, 2000], în capitolul «*Martiriul Episcopilor români sau cum regimul comunist a condamnat şase episcopi la sfinţenie*», este descris portretul Preasfinţiei Sale Valeriu Traian Frenţiu: „ *...are 73 de ani şi o magnifică barbă albă. Ţinuta îi este semeaţă, ea aminteşte de elitele ierarhilor Bisericilor care ascund în sine un suflet de misionar gata oricând să-şi dea viaţa pentru credinţă. În închisoare i-a uimit pe gardieni, când, pălmuit fiind, cu mâna tremurând, dar cu o voce care nu şi-a pierdut fermitatea, i-a binecuvântat*".

În temniţa din Sighet a fost tratat cu ură şi răutate, a fost batjocorit, dar a suportat totul cu răbdare senină spunând mereu: „*Pentru aceea suntem aici, ca să suferim*". I-au fost aproape toţi Episcopii cu care împărţea celula şi pr. Coriolan Tămâian, cel care l-a îngrijit cu devotament fără margini până în ultimul moment al vieţii. „*Numai bunul Dumnezeu ştie orele de suferinţă, rugăciunile fierbinţi înălţate la Cer şi strigătul mut, înăbuşit de călăi, al Sfinţilor Episcopi martirizaţi la Sighet*", spune cu durere PS Virgil Bercea, episcop de Oradea.

Episcopul Valeriu Traian Frenţiu face parte dintre acei oameni deosebiţi din sânul Bisericii Greco-Catolice, formaţi la Blaj şi în înaltele şcoli catolice ale Apusului, cu adâncă credinţă, aplecaţi spre lucrurile „*mari şi grele*", caractere umane exemplare, oameni sincronizaţi cu spiritul valorilor europene.

Valeriu Traian Frenţiu a fost fiul preotului unit Ioachim și al Rozaliei. S-a născut la Reșița, a urmat Liceul „Sf.Vasile cel Mare" din Blaj și Teologia la „Universitatea Regală" din Budapesta, repsectiv „Institutul Augustinaeum" din Viena, unde a obținut doctoratul în Teologie și, la 28 septembrie 1898, a fost hirotonit preot celib.

A lucrat timp de doi ani la „Episcopia Greco-Catolică" de Lugoj, a fost preot-paroh la Orăștie și Hațeg, parohii care au cunoscut, prin harul și dăruirea sa, o înviorare profundă a vieții spirituale.

La 14 ianuarie 1913 este consacrat episcop pentru Dieceza de Lugoj. Unul dintre foștii colegi de liceu, în cuvântul său, a spus atunci: „*Tu știi că coroana arhierească, cu toată strălucirea ei aurită, nu e decât un simbol. Ea înfățișează, într-adevăr, cununa de spini a Mântuitorului, și toată splendoarea ce te va împrejmui, toate bogățiile ce te vor înconjura nu vor fi ale tale, ci ale Bisericii, ale școlilor și ale poporului credincios al cărui Părinte bun și milostiv ești de azi înainte. Tu le știi acestea, toate. Și purcezând pe cărarea dificilă și sublimă a păstoririi tale,*

vei simți adesea ostenelile Aceluia care a fost îmbrâncit sub povara Crucii". Ce previziune extraordinară!

Episcopul Valeriu Traian Frenţiu a fost posesorul unor însuşiri intelectuale şi morale mai rar întâlnite la aceeaşi persoană. Aceasta explică înaintarea vieţii spirituale în Diecezele conduse, mai întâi a Lugojului, apoi, timp de 26 de ani, a Oradiei. Dar calculul anilor e relativ; în anii de detenţie preocuparea pentru soarta Bisericii şi a Diecezei de Oradea a continuat, de asemenea şi încrederea că Biserica Română Unită cu Roma va fi liberă. Cu acest gând, în 1949, închis la Căldărușani, l-a consacrat episcop pe Tit Liviu Chinezu. Consacrarea în clandestinitate a Episcopilor a asigurat viaţa Bisericii în anii lungi ai persecuţiei. Amintind cuvintele Cardinalului Alexandru Todea, Episcopul Oradiei ştia că „*între litigiul dintre dreptate şi nedreptate, Dumnezeu are ultimul cuvânt. El pune ultimul punct*".

A servit Biserica modest, fără zgomot, concentrat, fără să ştie de odihnă, „*cu evlavie, cu rost şi cu spor*". A condus preoţii spre izvorul vocaţiei lor, la o spiritualitate sacerdotală bazată pe unirea mistică cu Isus Cristos, ce trebuia să se manifeste în comportamentul şi raporturile lor cu oamenii. Preasfinţia Sa ar fi putut spune: „*Nu am avut decât preoţi buni*".

A adus în Dieceza de Oradea Ordinele călugăreşti care l-au ajutat să-şi realizeze dorinţa de a ridica trăirea vieții creștine a credincioşilor – *Franciscanii, Asumpţioniştii, Fraţii Scolilor Creştine* şi *Notre Dame de Sion* – și a pus în ajutorul parohiilor *Reuniunile Mariane*. Bun organizator, a sprijinit economic Bihorul prin dezvoltarea industriei lemnului la Finiş şi Remeţi. Stâna de Vale, proprietatea Bisericii, a transformat-o într-o staţiune modernă, loc de reculegere, rugăciune şi odihnă.

Preasfinţia Sa a susţinut cu toate puterile sale, până la jertfă, şcolile confesionale greco-catolice din Oradea, Beiuş şi întreaga Diecezăă, „*flori ale darurilor*", continuând modelul lăsat de Episcopul Petru Pavel Aron, întemeietorul Școlilor din Blaj.

În 1924 a terminat noua clădire a *Academiei Teologice*, în care şi astăzi se pregătesc viitorii preoţi ai Bisericii noastre. Pentru Diecezăă şi Bihor, a fost un «MECENA al culturii»; în 1925, a scos revista diecezană *Vestitorul*și tot în acel an a tipărit, pe cheltuiala sa, *Noul Testament,* tradus de Episcopul Ioan Bălan al Lugojului. În toți anii episcopatului, a susţinut manifestările culturale ale Bihorului.

Totul s-a frânt în 1948, prin suprimarea violentă a Bisericii Române Unite cu Roma. Arestaţi, Episcopii uniţi au fost închişi în mănăstiri ortodoxe, dar, refuzând trecerea la ortodoxie, fermi în credinţa catolică, au fost închişi în închisoarea de exterminare din Sighet.

„*Non omnis moriar*" – *Nu voi muri de tot; din mine, o parte, partea cea mai mare/Va-nfrânge moartea*": cuvintele poetului latin Horatius, destinate celor care au dat lumii valori intrate în circuitul moral al societății, sunt destinate și Preasfinției Sale.

În climatul de teroare, brutalitate și vulgar din închisoarea din Sighet, sufletul sensibil al Episcopului, superioritatea morală și intelectuală au fost adânc rănite. Viața și jertfa de sine a Preasfințitului Frenţiu au devenit testamentul său nescris, prin care ne cere să avem curajul de a învinge orice obstacole și orice adversități, pentru că pot fi învinse, și să salvăm ADEVĂRUL. Ne-a lăsat iubirea pentru Biserica noastră Greco-Catolică și pentru Dieceza de Oradea și dorința să înfăptuim noi, și urmașii noștri, tot ce Preasfinția Sa a fost împiedecat să înfăptuiască.

În anul 2009, a avut loc la Oradea „Intrunirea Națională a Reuniunii Mariane”; la încheierea lucrărilor, s-a vizitat Palatul Episcopal, aflat în restaurare. În *Capela Episcopilor,* chiar în locul în care Preasfinția Sa a fost arestat, cu mâinile unite în rugăciune, marianistele și marianiștii au cântat «Imnul biruinței»: „*Christus vincit*!*Christus regnat*!*Christus imperat*!”. Era un tulburător omagiu, adus peste ani, Episcopului nostru, care a fost ridicat în noaptea de 28 octombrie 1948 și a plecat din Reședința Episcopiei în mână cu o bucată de prescură dată de portar...

În *Credința noastră este viața noastră*, la intrarea în Eternitate a ÎPS Valeriu Traian Frențiu, Cardinalul Iuliu Hossu scria: „*N-a sunat atunci nici clopotul cel mare de la Catedrala din Oradea, unde nu se știa atunci de trecerea în veșnicie a marelui și bunului Arhipăstor*”. Dumnezeu a vrut să se audă sunetul „marelui clopot” de la Catedrala orădeană odată cu sunetele clopotelor Catedralei din Blaj și ale tuturor bisericilor greco-catolice, într-o primăvară, când, la Blaj, Sfântul Părinte Papa Francisc îl va ridica pe Episcopul Valeriu Traian Frențiu, împreună cu ceilalți Episcopi martiri greco-catolici, la cinstea Altarelor. Și sunetul clopotelor va aminti cântecul de bucurie al Învierii...

La această beatificare, fostele eleve ale „Liceului Român Unit de Fete” și foștii elevi ai Liceului „Samuil Vulcan” din Beiuș, toți care suntem încă în viață, cu respect, cu iubire și recunoștință, ca în rugăciune, îi mulțumim Preasfinției Sale Valeriu Traian Frențiu pentru iubirea părintească cu care ne-a format, îi mulțumim pentru că ne-a ținut foarte aproape de Preasfinția Sa... Și noi nu știam că eram în preajma unui Sfânt...

De-acum ne vom ruga Fericitului Episcop Valeriu Traian Frențiu ori de câte ori vom intra în vreo biserică, ori de câte ori îl vom avea în amintiri și gând – va fi Mijlocitorul rugăciunilor noastre. Și numele Preasfinţiei Sale va fi evocat totdeauna, „*ori de de câte ori va fi nevoie de scuturat o teamă, de biruit o şovăială, de întărit o convingere, de asigurat o izbândă*”.

Otilia Bălaş pentru EGCO

PF Cardinal Lucian Mureșan, despre Vizita Papei Francisc în România

„Bine este cuvântat cel ce vine întru numele Domnului!”. Vizita Sfântului Părinte Papa Francisc ne umple inimile de bucurie: scrie PF Cardinal Lucian Mureșan, Arhiepiscop Major al Bisericii Române Unite cu Roma, Greco-Catolică și Preşedintele Conferinţei Episcopilor Catolici din România, la aflarea mesajului oficial al călătoriei apostolice pe care Sfântul Părinte, Papa Francisc, o va face în România în perioada 31 mai – 2 iunie 2019, cu etape la București, Iași, Șumuleu-Ciuc și Blaj. Anunțul oficial a fost făcut vineri, 11 ianuarie a.c., ora 12.00, de Sala de Presă a Sfântului Scaun.

„Pentru toți credincioșii catolici este un semn de neprețuită comuniune cu Urmaşul Sfântului Petru care prezidează în caritate comuniunea Bisericii Catolice —scrie PF cardinal Lucian Mureșan. Legătura cu Sfântul Părinte, urmaș al lui Petru, conferă sensul unității Bisericii Universale. Mizăm astfel pe o legătură spirituală sfințită în România de fidelitatea credincioșilor în timpurile grele ale persecuției. În acest sens, pentru Biserica Română Unită, Greco-Catolică, întâlnirea cu Papa Francisc primește o încărcătură simbolică foarte profundă.

De la începutul pontificatului său, Sfântul Părinte vorbește în favoarea spiritului de dăruire, a caritățiı și respectului ca temei al dreptății. În societatea de azi avem

nevoie în primul rând de regăsire interioară. Necesitatea întâlnirii aproapelui devine şi pentru noi o chemare în spiritul căreia vom încerca să ne pregătim pentru marea întâlnire de la sfârşitul lunii mai.

Vizita Papei Francisc din acest an primește în mod evident amprenta pastorală mult așteptată de toți catolicii din patria noastră. În afară de Bucureşti, Papa va merge la Iaşi şi la Blaj, dar se va ruga şi la sanctuarul Maicii Preacurate de la Şumuleu Ciuc. Sperăm, aşadar, ca prezenţa în România a Urmaşului Sfântului Petru să aducă României inspirația pentru a uni tot ceea ce e bun și valoros în favoarea țării și a binelui comun. Să putem regăsi voinţa dialogului între Bisericile creştine bazat pe respectul alterității, care să unească energiile creștinilor în favoarea vieții și a valorilor fireşti ale Creației lăsate de Dumnezeu.

Cardinal + LUCIAN Mureşan

Arhiepiscop Major al Bisericii Române Unite cu Roma, Greco-Catolică
Preşedintele Conferinţei Episcopilor Catolici din România